

[Krag.]

Kommunerne Støtte udover den, de allerede har faaet gennem de 10 Mill. Kr. og paa anden Maade, og hvis man kan forelægge saadanne Fordelingsregler — hvad jeg i og for sig ikke tvivler om at man kan —, som virkelig sikrer, at det bliver de Kommuner, der har udført den socialt betydningsfulde Gerning i forrige Vinter først og fremmest gennem Arbejders Igangsaettelse, som ogsaa faar Støtten, er vi rede til at tage Sagen op til velvillig Overvejelse. Maa jeg da spørge: Med hvilken Ret tillader det ærede Medlem Hr. Holdgaard sig at udtale sig om vor Stilling overfor Kommunerne paa den Maade, som han gjorde det? Nej, det er en Betragtning, som er for letbenet til at kunne holde ret længe.

Den højtærede Minister mener ogsaa, at naar jeg har anstillet den Betragtning, at der i de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslagets § 2, ligger en Stimulans til øget Forbrug i den kommende Tid, er det ganske uberettiget, thi, siger den højtærede Minister, Pengene er jo brugt. Ja, Kommunerne kan ikke komme til at bruge mere i det Finansaar, som udløb den 31. Marts. Men naar Refusionen af deres Forbrug i det Finansaar, som udløber den 31. Marts, gøres afhængig, saaledes som det her foreslaas, af saa store Minimalsydelsler, af, at man har forsømt Arbejders Igangsaettelser i betimelig Tid, ja, saa ligger deri en Tilskyndelse til for den kommende Tid at ræsonnere som saa: Vi maa jo drage Omsorg for, hvis vi vil have to Trediedele af vore Udgifter indenfor en væsentlig Del af Perioden refunderet, at vi kommer op paa et Forbrug paa mindst 1½ eller 5 eller 6 Kr. pr. Indbygger, efter som Talen nu er om den ene eller den anden Kommunetype, og vi maa drage Omsorg for, at Understøttelserne bliver udbetalt, at Arbejder ikke igangsættes paa et for tidligt Tidspunkt, thi hvis dette sker, saa kan vi ikke opfylde Betingelserne. Det bliver den Lære, som Kommunerne for Fremtiden kan drage af denne Lov, og derfor siger jeg, at den stimulerer til en Fremgangsmaade, som maa anses for overordentlig uheldig, hvis den etableres i den Tid, der kommer.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det er rigtigt, naar han har indsat en § 1 i Lovforslaget om Støtte til udbetalt Under-

støttelse fra Statens og Fondens Side, at han da ogsaa indsætter § 5, saaledes at der sikres Støtte til Udførelse af Arbejder fra Fonden. Men jeg maa blot endnu en Gang beklage, at den højtærede Minister har valgt en saa overordentlig uheldig Fremgangsmaade, som Tilfældet er, til Udformning af Vilkaarene for, at denne Støtte kan opnaas. (Afbrydelse). Ja, vi har Partimøde for Øjeblikket; naar Møderne her i Salen skal strække sig over hele Dagen, maa det undertiden gaa ud over dem.

Men det ærede Medlem Hr. Holdgaard er altsaa tilfreds med det hele, saaledes som det her foreligger. Det er jo i det hele taget det ærede Medlems Skæbne — og denne kan man jo kun misunde ham, hvis Tilfredsheden virkelig har Rod hos ham — at skulle gaa rundt og være tilfreds. Han er det ogsaa ved denne Lejlighed, han glæder sig over, at den Driftslaane forening, som han staar nær, Husmændenes Driftslaane forening, faar 20 000 Kr. til en Rentenedsaettelse, og han glæder sig over, at dette gøres afhængigt af, at der udbetales 4 Mill. Kr. til Kommunerne, som man ikke ved om de har Trang til og efter Fordelingsregler, som man i hvert Fald indtil videre ikke kender. Det er en Glæde og en Tilfredshed, som virkelig er beundringsværdig hos det ærede Medlem, men som jeg desværre frygter kun er til Stede, om jeg saa maa sige, paa Embeds Vegne, og derfor maa jeg egentlig mere beklage end beundre det ærede Medlem. (Holdgaard: Det trænger jeg ikke till!). Ja, det er jo ikke altid, man selv kan skønne derover.

Til Slutning skal jeg sige til den højtærede Statsminister, at naar han siger, bl. a. ogsaa til mig, at vi kan virkelig ikke vide noget om, hvad Statsministeren har gaaet og tænkt paa forud for Paaske, det ved kun Statsministeren selv, ja, saa er det jo meget rigtigt, vi kan ikke læse Statsministerens Tanker — jeg ved heller ikke, om det altid vilde være hyggeligt, om man vilde være i Stand dertil. Men eet kan jeg i hvert Fald sige, at den Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister gennem Arbejdstempelet her paa Rigsdagen tilkendegav, hvad han tænkte paa, lod ikke nogen Tvivl om, at Rigsdagen skulde sendes hjem før Paaske. Og hvis dette var sket, saa var dette Gavebord ikke blevet dækket, og saa vilde en